

РЕШЕНИЕ

№ 4386

гр. София, 28.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 03.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разглежда дело номер **3686** по описа за **2022** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], чрез адв. Г., срещу решение от 04.03.2022 г., постановено по НАХД № 5425/2021 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 101-ви състав. В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменено изцяло наказателното постановление, алтернативно – да се приложи чл. 28 ЗАНН или да се преквалифицира наложената санкция по основния състав, тъй като деянието не било извършено в условията на повторност.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не изпраща представител.

Ответникът – заместник – председателят на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, чрез процесуалния си представител юк. Н., оспорва жалбата като неоснователна и моли за оставяне в сила на решението на СРС като правилно и законосъобразно по съображения, изложени в депозираните в о.с.з. писмени бележки. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София-град, Х. касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение СРС е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № Р-10-197/22.03.2021 г., издадено от заместник - председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лева на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2, вр. ал. 1, т. 2, вр. § 1, т. 51 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на Кодекса за застраховането /КЗ/ за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 29.01.2021 г. в КФН е постъпила жалба от Д. Т. срещу ЗД [фирма], съдържаща оплакване за забавено произнасяне по предявена пред дружеството застрахователна претенция. С писмо изх. № 91-02-127 от 02.02.2021 г. от ЗД [фирма] са изискани писмени обяснения по случая и заверени преписи от документите по претенцията. Отговорът на застрахователната компания е постъпил в КФН с писмо вх. № 91-02-127 от 11.02.2021 г.

В хода на проверката е установено, че на 24.09.2020 г. в ЗД [фирма], във връзка с подадено от Д. Т. уведомление за щета по застраховка „Гражданска отговорност“ с период на покритие от 24.09.2019 г. до 23.09.2020 г. вкл., е заведена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение за причинени имуществени вреди на лек автомобил марка „Хюндай И20“, с рег. [рег.номер на МПС] . На 24.09.2020 г. наред с предявяване на претенцията са представени и доказателства, необходими за установяването ѝ по основание и размер, извършен е и оглед на увредения автомобил. След тази дата от ползвателя на застрахователните услуги не са изисквани допълнителни доказателства за установяване на основанията и размера на претенцията. На 10.02.2021 г. ЗД [фирма] се е произнесло по претенцията чрез изплащане на обезщетение в размер на 286, 59 лв. на Т..

Прието е, че е нарушена разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ, а нарушението е извършено на 16.10.2020 г. в [населено място], поради което е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Р-06-119/24.02.2021 г. срещу дружеството застраховател, а въз основа на акта е издадено процесното НП. За да потвърди НП, районният съд е обусловил изводи, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон.

Решението на СРС е правилно.

При постановяване на оспореното пред АССГ решение не е осъществено релевираното с жалбата касационно основание или други, сред тези, за които касационната инстанция следи служебно - чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН, вр. чл. 218, ал. 2 АПК. Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Районният съд не е допуснал съществено процесуално нарушение при осъществената преценка на събраните по делото доказателствени материали.

Установено по делото, че касаторът не е изпълнил законовото си задължение по чл. 108, ал. 1 КЗ да се произнесе в срок до 15 работни дни от представяне на всички

доказателства по чл. 106 – в конкретния случай – до 15.10.2020 г. вкл., като определи и изплати размера на дължимо обезщетение или застрахователна сума или мотивирано да откаже плащане по заявена щета. Това обстоятелство не се оспорва от застрахователното дружество. Нарушението е формално като не се изисква наличие на вина. Правилна е преценката на СРС за спазването на изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН при съставянето на АУАН и издаването на НП, както и на сроковете по чл. 34 ЗАНН.

По отношение на изложеното в касационната жалба, настоящата инстанция намира, че действително в АУАН не е описано от фактическа страна нарушение, извършено при условията на повторност, но това обстоятелство не съставлява процесуален пропуск. Данни за повторност не са отразени в АУАН, тъй като сред реквизитите му по чл. 42 ЗАНН няма такива за определяне на вида и размера на наказанието. Повторността е елемент от индивидуализацията на наказанието, поради което въвеждането ѝ за първи път в НП не представлява съществено процесуално нарушение.

Съгласно § 1, т. 51 ДР на КЗ „повторно“ е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. По преписката е приложено НП № Р-10-821/17.09.2019 г., влязло в сила на 16.03.2020 г., с което на същия застраховател е наложена имуществена санкция за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ. Процесното нарушение е извършено на 16.10.2020 г., т.е. в рамките на предвидения едногодишен срок, поради което безспорно се явява повторно.

Неоснователен е доводът в жалбата на застрахователя, че правната квалификация в АУАН и НП не кореспондира с нарушението. Отношението на чл. 496 и сл. към чл. 108 и сл. КЗ като на специална към обща норма, на което се позовава касаторът, би било правно значимо в случай, че те уреждат по различен начин идентични хипотези. Тогава би се проявило и дерогиращото действие на специалната норма. Между чл. 108 КЗ, приложима към сроковете за произнасяне по всички застрахователни претенции, и чл. 496 не е налице противоречие. Последната разпоредба представлява гаранция за защита правата на потребителите на застрахователни услуги, тъй като въвежда краен, определен срок, в рамките на който застрахователят е длъжен да се произнесе по предявените претенции. Разпоредбата е израз на засилена законодателна закрила и се отнася само за претенции по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Обратно, разпоредбата на чл. 108 КЗ се прилага при уреждане на претенции по всички видове застраховки. Следователно, съдът намира, че при предявена претенция по ЗЗГОА, застрахователят следва да се произнесе в срок 15 работни дни от представяне на доказателствата по чл. 106 КЗ, но не по-късно от три месеца от завеждането на претенцията. По тази причина двете разпоредби са допълващи като чл. 496, ал. 1 и ал. 2 КЗ не съдържа специални правила, които да дерогират общите такива по чл. 108 КЗ.

Противно на твърдяното в касационната жалба, наложеното административно наказание, преценено от СРС като наложено към установения в закона минимум, съответства на генералната превенция по чл. 12 ЗАНН. Повторността изключва по презумпция релевираната маловажност на нарушението по смисъла на чл. 28 ЗАНН и направеното в тази връзка искане от касатора е неоснователно. Мотивите в съдебното решение за неприложимост на чл. 28 ЗАНН се споделят от настоящия съдебен състав.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното

решение е правилно и законосъобразно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 04.03.2022 г., постановено по НАХД №5425/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 101-ви състав.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], да заплати на Комисията за финансов надзор разноси по делото в размер на 80.00 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.